

Luk 7,16.-28.

16 Všech se zmocnila bázeň a začali oslavovat Boha: "Povstal mezi námi veliký prorok! Bůh navštívil svůj lid!"

17 A tato zpráva o něm se rozšířila po celém Judsku i okolí.

18 Janovi učedníci mu o tom všem vyprávěli. Jan tehdy zavolal dva z nich

19 a poslal je za Ježíšem s otázkou: "Jsi Ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?"

20 Když k němu ti muži přišli, řekli: "Jan Křtitel nás k tobě poslal s otázkou: Jsi Ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?"

21 Ježíš (který právě v tu hodinu uzdravil mnoho lidí od neduhů, trápení a zlých duchů a mnoha slepým daroval zrak)

22 jim odpověděl: "Jděte a vyříd'te Janovi, co jste viděli a slyšeli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou čistí, hluchí slyší, mrtví se křísí a chudým se káže evangelium.

23 A blaze tomu, kdo se nade mnou nepohoršuje."

24 Když pak Janovi poslové odešli, promluvil k zástupům o Janovi: "Co jste si přišli do pouště prohlédnout? Třtinu větrem se klátící?

25 Na co jste se šli podívat? Na člověka v nádherných šatech? Pohled'te, ti, kdo nosí skvostné šaty a žijí v přepychu, jsou k vidění v královských domech.

26 Na co jste se tedy šli podívat? Na proroka? Ano, říkám vám, a více než na proroka.

27 Toto je ten, o kterém je psáno: „Hle, posílám svého posla před tváří tvou, který připraví tvou cestu před tebou."

28 Říkám vám, že žádné ženě se nenarodil nikdo větší než Jan, ale kdo je nejmenší v Božím království, je větší než on."

Evangelista Lukáš zde popisuje velice zajímavý úsek nebo epizodu z života Jana Křtitele. Jan – obrovská osobnost , autorita, člověk zaslíbený již starším manželům Anně a Zachariášovi s předpovědí, že bude tím, který bude připravovat cestu Mesiáši Pánu Ježíši. Vychován jako nazarejský, žije na poušti a jeho kázání působí na lidi natolik, že vyznávají své hříchy a na základě vyznání hříchů se nechávají křtít v Jordánu. Jordán se stal pohřebišťem hříchů lidu. Dokonce i Ježíš přichází za Jordán k Janovi a žádá o Křest. Jan se zdráhá, možná pochybuje o tom, zda Ježíš potřebuje křest, ale nakonec i Ježíš okusí ve křtu vodu Jordánu. A nejen Ježíš, velký zástup kolem Jana Křtitele, ale i sám Jan Křtitel mohou vidět a slyšet ono Boží přiznání se k Pánu Ježíši Kristu.

Luk 3, 21.-22.

21 Zatímco se křtil všechen lid, byl pokřtěn i Ježíš. Když se modlil, otevřelo se nebe

22 a Duch svatý na něj sestoupil v tělesné podobě jako holubice. Z nebe tehdy zazněl hlas: "Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení."

Ve chvílích, kdy je uvězněn, odříznut od své činnosti kázání lidu ku pokání, křtění na základě vyznání hříchů, vkrádají se do jeho mysli pochybnosti, krutá životní situace oslabuje jeho víru v Mesiáše. „Jsi to ty ? Nebo máme čekat někoho jiného?"

Pochybnost: pochybování, pochybovati

Kraličtí překládají řecké slovo „aporein“ = býti v nejistotě, na rozpacích, nevědět si rady

Luk 7, 24.-28.

24 Když pak Janovi poslové odešli, promluvil k zástupům o Janovi: "Co jste si přišli do pouště prohlédnout? Třtinu větrem se klátící?

25 Na co jste se šli podívat? Na člověka v nádherných šatech? Pohled'te, ti, kdo nosí skvostné šaty a žijí v přepychu, jsou k vidění v královských domech.

26 Na co jste se tedy šli podívat? Na proroka? Ano, říkám vám, a více než na proroka.

27 Toto je ten, o kterém je psáno: „Hle, posílám svého posla před tváří tvou, který připraví tvou cestu před tebou.“

28 Říkám vám, že žádné ženě se nenarodil nikdo větší než Jan, ale kdo je nejmenší v Božím království, je větší než on."

I tento muž Jan Křtitel, o němž Kristus vydává tak nádherné svědectví, má pochybnosti. Jsou pochybnosti v životě věřícího člověka něčím přirozeným a přijatelným? Můžeme pochybovat ?

O čem můžeme pochybovat ? O našich rozhodnutích ? O našem každodenním životě, o práci kterou konáme, o našich vztazích, ale také o našich krocích víry. O duchovním životě každého z nás osobně, ale i sborového života. Nebo snad o teologických výkladech, proroctvích?

Asi to bylo vždy, v každé době. Lidé si něco namlouvali, uvěřili tomu a s přibývajícím časem a vývojem událostí se věci ubíraly trochu jinak, než tomu dříve věřili, a tak byli na pochybách, zda uvěřili správně.

Pochybnost byla a je stálým jevem jak ve starozákonní době, tak i v době Kristově a žel i v době novozákonní či dnešní.

Kde se pochybnost vzala ? Kde vznikla ?

V ráji, v tomto ideálu pro život člověka, v zahradě Eden.

Satan při rozhovoru s Evou: „To že vám řekl Bůh? Nevěř, otevřou se vaše oči a budete jako Bohové.“ Zasel pochybnost a ta provází člověka po věky. Dokonce i Boží mužové a ženy, o kterých nám píše Bible, pochybovali.

Abraham – Boží zaslíbení o národu, který z něho vzejde, a on starý muž vedle své zestárlé ženy pochybuje o naplnění Božího zaslíbení. A tak Pánu Bohu při své nedověře chce trochu pomoci, a společně se svou ženou Sárou i Pánu Bohu pomáhají. A tak konečně mají potomka a dědice zaslíbení, jak si mysleli, skrze služebnou Agar a jejího syna Izmaele. A také problém. Abraham, Boží muž, který byl několikrát ujištěn Pánem Bohem o národu, který z něj vzejde, pochybuje. A tak bychom mohli pokračovat. Snad několik osobností, které také pochybovali.

Soudce Gedeon

Pane Bože, já vím, že jsi mocný, že můžeš dát vítězství nad našimi stálými nepřáteli. Ale přesvědč mně! S tou třístovkou vojáků to asi nepůjde. Ať Bože vlněné rouno na humně je mokré a okolní tráva je suchá a na druhý den opačně. A Bůh přistupuje na tuto Gedeonovu podmínku a pomáhá jeho nedověře.

Nebo snad jeden z největších proroků **Eliáš** .

Za vlády krále Achaba a jeho ženy Jezábel v severním Izraeli bylo v zemi po tři roky sucho a i královské sýpky byly prázdné, studny vyschlé a přesto nehledali Izraelci Boha a obraceli se k modloslužbě Baalova kultu. Jak máme v knihách Královských psáno – celý národ. Co s tím ? Achabe pozvi na horu Karmel všechny vaše Bálovi proroky a nezapomeň na ty Aštařiny a budeme volat k vašim Bohům o déšť. Samozřejmě tam budu i já, a i já budu obětovat a volat k Bohu k Hospodinu Izraele. Pozvi také obyčejný lid.

Všichni určitě znáte tento příběh. Dva oltáře – jeden Baalovým prorokům, druhý pobořený oltář Hospodinův z 12 kamenů symbolizující 12 pokolení Izraelských. Stejně dřevo, stejná oběť. Dokonce oltář Hospodinův několikrát polit tou vzácnou tekutinou – vodou. Boží přiznání se k Eliášovi při spálení jeho oběti.

1 Král 18, 30.-39.

30 Ale farizeové a znalci Zákona se od něj pokřtít nenechali, a tak odmítli Boží vůli pro sebe.

31 "Ke komu přirovnám lidi tohoto pokolení? Komu se podobají?

32 Jsou jako děti, které sedí na návsi a volají jedny na druhé: „Pískali jsme vám, a netančili jste, naříkali jsme, a neplakali jste!"

33 Jan Křtitel totiž přišel, nejedl chléb a nepil víno a vy říkáte: „Je posedlý!"

34 Přišel Syn člověka, jí a pije a vy říkáte: „Podívejte, žrout a pijan vína, přítel výběrčích daní a hříšníků!“
35 Moudrost je ale potvrzena všemi svými dětmi.”

36 Jeden z farizeů ho pozval, aby s ním pojedl. Vešel tedy do domu toho farizea a stoloval s ním.

37 A hle, jedna městská hříšnice se dozvěděla, že Ježíš stoluje v domě toho farizea. Přinesla alabastrovou nádobku s mastí,

38 poklekla s pláčem zezadu u jeho nohou, začala mu skrápět nohy slzami a vlastními vlasy je utírala; líbala mu nohy a mazala je mastí.

39 Když to uviděl farizeus, který ho pozval, řekl si: "Kdyby to byl prorok, věděl by, co je to za ženu, která se ho dotýká. Copak neví, jaká je to hříšnice?!"

Boží přiznání se, lid se postaví na stranu Eliáše a tím pádem k Hospodinu. A o pár veršů dál Eliáš leží pod jalovcem. Pane Bože, nevěřím v tvou ochranu, utíkám před Jezábel, usiluje mi o život. Zůstal jsem jediný věrný v Izraeli. Pochybnost.

Možná by stál za zmínku i prorok **Jonáš**.

Po jeho strastiplné cestě je v Ninive. Ohlašuje jeho zkázu a pak čeká, jak Bůh ty hříšníky potrestá. Na kopci nad městem ve stínu břechtanu čeká na to, jak Bůh bude jednat. A nic. Pane Bože, já jsem věděl, že jsi milosrný, já jsem teď všem pro smích. K čemu vlastně ta moje mise byla, však sám víš, že jsem tu ani nechtěl jít. Nevěřil v Boží milost.

Jak jsme četli v našem úvodním čtení, tak pochybnosti byly i u prvních křesťanů, dokonce i u Ježíšových učedníků.

Snad jeden příběh – zjevení Pána Ježíše po jeho zmrtvýchvstání.

Jan 20,19.-25.

19 Večer téhož dne, onoho prvního dne v týdnu, se učedníci kvůli strachu z židovských představených sešli za zavřenými dveřmi. Vtom přišel Ježíš, postavil se doprostřed a řekl jim: "Pokoj vám."

20 Po těch slovech jim ukázal své ruce i bok. Učedníci byli šťastní, že vidí Pána.

21 "Pokoj vám," opakoval Ježíš. "Jako mě poslal Otec, i já posílám vás."

22 Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého.

23 Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny; komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy."

24 Když tehdy mezi ně Ježíš přišel, jeden z Dvanácti, Tomáš zvaný Dvojče, tam nebyl.

25 Ostatní učedníci mu říkali: "Viděli jsme Pána!" "Dokud neuvidím stopu hřebů v jeho rukou," odpověděl jim, "dokud prstem nesáhnou tam, kde byly hřeby, dokud nevložím ruku do jeho boku, nikdy neuvěřím."

Materialistický přístup. Pokud neuvidím – neuvěřím.

Ale blahoslavenější ti, kteří neviděli a uvěřili, říká Pán Ježíš později Tomášovi.

I ta ideální, jak říkáme prvoapoštolská církev byla plna nedůvěry, pochybností. A přesto ji Bůh miloval a mnohdy ani nic nevyčítal. V knize Skutků apoštolů v 12.kapitole čteme o pronásledování křesťanů v Jeruzalémě.

Sk 12, 1.-17.

1 První knihu jsem sepsal, drahý Teofile, o všem, co Ježíš začal dělat a učit

2 až do dne, kdy byl vzat vzhůru poté, co skrze Ducha svatého dal pokyny svým vyvoleným apoštolům.

3 Těm také po svém umučení mnoha jistými důkazy prokázal, že je živý, když se jim po čtyřicet dní ukazoval a mluvil o Božím království.

4 Když se s nimi sešel, přikázal jim: "Neopouštějte Jeruzalém, ale očekávejte Otcovo zaslíbení, o kterém jste mě slyšeli mluvit.

5 Jan křtil vodou, ale vy budete brzy pokřtěni Duchem svatým."

6 Ti, kdo s ním byli, se ho zeptali: "Pane, obnovíš už teď království Izraele?"

7 Odpověděl jim: "Není vaše věc znát časy a doby, které si Otec ponechal ve své pravomoci.

8 Přijmete ale moc Ducha svatého přicházejícího na vás a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku, v Samaří a až na konec světa."

9 Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a zmizel jim z očí v oblaku.

10 Zatímco se upřeně dívali, jak odchází do nebe, hle, přistoupili k nim dva muži v bílém rouchu
11 a řekli jim: "Co tu stojíte a hledíte k nebi, Galilejci? Tento Ježíš, který od vás byl vzat do nebe, se vrátí
právě tak, jak jste ho viděli odcházet."
12 Tehdy se vrátili do Jeruzaléma od Olivetské hory ležící poblíž města - na vzdálenost sobotní cesty.
13 Když přišli, vystoupili do horní místnosti domu, kde pobývali: Petr, Jakub, Jan, Ondřej, Filip, Tomáš,
Bartoloměj, Matouš, Jakub (syn Alfeův), Šimon Zélot a Juda (syn Jakubův).
14 Ti všichni svorně setrvali v modlitbách společně s ženami i s Ježíšovou matkou Marií a s jeho
sourozenci.
15 V té době vstal uprostřed shromážděných učedníků Petr (bylo jich tam asi sto dvacet) a řekl:
16 "Bratři, muselo se naplnit, co v Písmu Davidovými ústy předpověděl Duch svatý o Jidášovi, který na
Ježíše přivedl strážce,
17 ačkoli patřil mezi nás a měl podíl na této službě."

Nejsme na tom podobně? Nevěříme, pochybujeme, že to za co prosíme se může stát ? Nedůvěra v Pána Boha ? Ale
Pán Bůh nechce naši pochybnost, nedověru. Když nás někdo zklame, když vynese naše důvěrné rozhovory na
veřejnost, když nás ošidí, pak k němu ztrácíme důvěru, pochybujeme o něm. To je u lidí, ale jek je to u Pána Boha a
Ježíše, našeho Spasitele ? Zklamal naši důvěru ? Pochybujeme o něm? Nebo chce, abychom v něm měli jistotu ?
V čem je jistota, kterou nám nabízí ?

Jan 3,16.

16 Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale
měl věčný život.

- **Jistota v milování člověka, v milování tebe i mně**
- **Jistota v odpuštění hříchů**

Řím 8,38.-39.

38 Jsem si jist, že smrt ani život, andělé ani démoni, věci přítomné ani budoucí, žádná moc,
39 výšina ani hlubina ani nic jiného v celém stvoření nás nemůže oddělit od Boží lásky v Kristu Ježíši,
našem Pánu!

2 Tim 4, 7.-8.

7 Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval.
8 Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a
netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují to slavné příští jeho.

Jan 1, 45-46.

45 A byl Filip z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova.
46 Nalezl Filip Natanaele. I dí jemu: O kterémž psal Mojžíš v zákoně a proroci, našli jsme, Ježíše, syna
Jozefova z Nazaréta.

**Z Nazareta ? Nevím, co provázelo za pověst narozené nebo pocházející z Nazareta. Obyvatelé města nepříliš valné
pověsti – dozvídám se z Biblického slovníku. Co dobrého z Nazareta může být ? Pojd' a přesvědč se.**